

CARLES CONGOST

(1970, Olot)

CARLES CONGOST.

► **We Can Change
The World III.** 2009.
Ed 5+1 P.A.
130,5 cm x 109,5 cm.

Vaig conèixer l'olotí Carles Congost quan l'artista Lluís Hortalà, també d'Olot, em va fer notar que aquell xicot treballava amb una barreja de tècniques i propostes molt i molt agosarades, com per exemple el vídeo. Era l'any 1994 i Congost, fill d'un dels darrers grans artistes amb llenguatge propi d'Olot, Sebastià Congost, utilitzava tota mena d'arguments artístics desenvolupats amb rigor per bastir el seu treball i exposar-lo de manera indestructible. Format a Belles Arts de Barcelona, la seva carrera artística l'ha dut a tota mena de manifestacions museístiques i a fires internacionals.

CARLES CONGOST.

▼ **Two Empires IV.** 2006.
Ed. 7 + 1 P.A.
142 cm x 190 cm.

De fet, començà a experimentar mitjançant la música de discoteca amb una creació que primer va tenir una existència de culte per acabar esdevenint un paradigma de la seva obra: *The Congosound*. Gairebé tota la seva obra gira entorn de l'autoretrat autobiogràfic, sigui amb la música, amb el vídeo, amb les fotografies, amb la fotonovel·la, amb els muntatges als museus, amb tots aquests mètodes o tècniques expressives, manllevats de la seva pròpia existència i dels seus somnis. Aquesta és segurament la seva gran troballa, juntament amb

la voluntat narrativa, voluntat que per altra banda l'obliga a desenvolupar uns guions molt elaborats, sobretot quan s'explica per mitjà de la fotonovel·la amarada d'humor i claredat fotogràfica com la narrativa i, també, en els diàlegs-sandvitx que apareixen en la història. Però ¿n'és Carles Congost el protagonista? Crec que sí, encara que els fotografiats, els fotonovel·lats, els explicats, siguin actors caracteritzats de Carles Congost: rossos, macos, vestits com vesteix en Carles, una revitalització de Peter Pan, i tots ells abrigats per una finíssima però decisiva capa d'humor i, potser, d'un tel trist pel pas inexorable del temps.

Els seus vídeos, tant de producció pròpia com per a d'altres, com els de Fangoria d'Olvido Gara i Nacho Canut, acumulen una imaginació asèptica, un dir, un mostrar sense apilonar pretensions més enllà de les que provoquen la història i la posada en escena; sempre amb punts de referència ancorats en la cultura dels 70 i 80 per projectar-los i fer-ne un imaginar propi.

En els treballs de Congost s'aprecia, abans de tot, l'extrema pulcritud de la posada en escena, sigui en fotografia aïllada, sigui en els dissenys per fer *The Congosound*, sigui en els elements que componen una escena d'un vídeo, sigui en la proposta aïllada de qualsevol sofisticació filosòfica. I per damunt de tot, la fantasia: la fantasia en el relat i en la posada en escena, la fantasia en la gènesi creativa i en la reivindicació.

La seva obra gira entorn de l'autoretrat biogràfic, sigui amb la música, amb el vídeo, amb les fotografies, amb la fotonovel·la o amb els muntatges als museus

